

VÁLKA O DUŠI

MARTIN K.

(Svratka, říjen 2010)

Bratří, věřím, že Bůh je dnes tady s námi. Nedovolte, aby kolem vás jen prošel, aniž byste se k Němu natáhli, dotkli se Ho a vzali si od Něj sílu a ctnost.

Když jsem se znovuzrodil, bylo mi zvěstováno spasení. Měl jsem radost, že nepůjdu do pekla. Jak jsem pak šel svým křesťanským životem, zanedlouho jsem potkal lidi, kteří mi řekli o skutečném spasení. Lidé, kteří byli u mého znovuzrození, mluvili o tom, že nezemřu, respektive když zemřu, že budu vzkříšený. Jinými slovy, že existuje život po smrti. To je dobrá zvěst, ne? Nemusíte se bát smrti, protože budete vzkříšeni z mrtvých. Ale pak jsem se dozvěděl, že existuje ještě lepší spasení. Ne že zůstanu navěky tím, kdo jsem – pro některé to dokonce může znamenat peklo, že? Protože když zjistíme, kdo jsme, a uslyšíme tu dobrou zprávu, že budeme trvat na věky, možná si na čas můžeme klást otázku, jestli je to dobrá zpráva, nebo špatná. Ale Bůh řekl: „Já tě změním. Přetvořím tvoji duši. Nezanechám tě tam, kde jsi. Nebe není poté, co zemřeš. Nebe má být teď.“ Amen? Haleluja! Ježíš sám říká v Janovi 3:13: „Syn Boží, který je v nebi.“ To znamená, že zatímco chodil po zemi, byl zároveň v nebi. Existuje určitá dimenze, která je nebe. Určitá povaha v nás, a tou povahou je svatost. Ješua je Jeho jméno. Jeho schopnost spasit znamená přenést duši z temnoty do světla.

Jsme duch, duše a tělo. Nicméně víme, že tělo v podstatě nejsme. Když se podíváte na moje tělo, věřte mi, že to opravdu nejsem já. Jsem schovaný uvnitř. Tělo nám bylo dáno, abychom mohli chodit po zemi. Takže víme, že nejsme tělo. Kam jde tělo, když zemřeme? Do země. Kam jde duch? Jak to říká Kazatel? Vrací se zpátky do nebe, vrací se k Tomu, který jej dal.¹ To znamená, že pokud bychom byli duch, jak říkají někteří lidé, tak ať se stane cokoli, vrátíme se zpátky k Bohu. To ale není pravda. Celý zbytek Bible nás učí, že to pravda není. Duch nám byl dán,

¹ Kazatel 12:7 – „A navrátí se prach do země, jakž prvé byl, duch pak navrátí se k Bohu, kterýž jej dal.“

aby nás představil Pánu. A my jsme duše. Když se mluví o spasení duše, jedná se o nás samé.

Jsmo rádi, když se Bůh dotkne našich těl. Když se tady rozhlédnu, vidím poměrně dost zázraků, kdy se Bůh dotkl něčího těla. Pokud potřebujete dotek ve svém těle, Bůh je velice schopný a ochotný. Můžete přijít, budeme se s vámi modlit. Ne proto, že bychom my sami něco měli, ale známe někoho, kdo něco má. Můžeme Ho představit vašemu tělu. Můžeme se společně modlit a napomenout nemoc. A ještě víc než to – pokud potřebujete dotek ve své duši, Bůh je velice ochotný a velice schopný vás změnit. Někdy si klademe otázku, jestli je schopen a ochoten. Myslíme si, že jsme trošku jiný materiál. Ano, Bůh se může dotknout tohoto bratra, ano, může změnit tuhle sestru. Ale já jsem tak překroucený a už tak dlouho. To jsem prostě já, moji rodiče, celá moje historie. Byl jsem na všech konferencích, všichni mě znají takového, jaký jsem. Zkusil jsem to, ale jsem asi skutečně výjimka. Nejste. Bible dokazuje, že nejste. Bůh vás může proměnit. Pokud nejste proměnění, je to jenom proto, že jste se tak rozhodli. Je to jenom proto, že si chcete držet své nezměněné já. Bojíte se to pustit. Znáte sami sebe, že? Nechcete udělat krok do neznáma. Být ten, kdo je příjemný? Jak by se to mohlo stát? A tak to odmítáme a bojujeme s Bohem, místo abychom bojovali s ďáblem.

Ďábel není někdo, o koho bychom se měli skutečně starat nebo strachovat. V Písmu je verš, který ukazuje, že Bůh nebojuje s ďáblem. Někteří lidé ve světě říkají, že probíhá boj mezi Bohem a ďáblem. Ale v Bibli se píše, že přijde čas, kdy Bůh řekne: „Anděli, běž a svaž ďábla do pout.“² Až to Bůh bude potřebovat udělat, udělá to takhle jednoduše. Nemáme se bát ďábla. Je psáno, abychom se nebáli toho, který může ublížit našemu tělu, ale nemůže nic udělat s naší duší. Raději se máme bát toho, který má moc poslat naši duši do nebe nebo do pekla.³ Vytratila se nám bázeň Hospodinova. Strach z Hospodina. Věříme, že bude schopný přimhouřit oko.

Chci vám říct, jak vzácná je duše. Ježíš za ni zaplatil cenu. Pokud zaplatíte cenu, ukazujete tím hodnotu dané věci. Pokud vám nabídnu svou

² Zjevení 20:1-2 – „I viděl jsem anděla sstupujícího s nebe, majícího klíč od propasti a řetěz veliký v ruce své. I chopil draka, hada toho starého, jenž jest ďábel a satan, i svázal jej za tisíc let.“

³ Matouš 10:28 – „A nebojte se těch, kteříž zabíjejí tělo, ale duše nemohou zabít; než bojte se raději toho, kterýž může i duši i tělo zatratiti v pekelném ohni.“

tužku za pět korun, možná o ni budete mít zájem. Pokud za ni budu chtít tisíc dolarů, tak řeknete: „O to nemám zájem, to je moc drahé.“ Ale Ježíš dokázal vzácnost lidské duše tím, že za ni zaplatil svým vlastním životem. Matouš 16:26 říká: „*Nebo co jest platno člověku, by pak všecken svět získal, a své pak duši uškodil? Anebo kterou dá člověk odměnu za duši svou?*“ Slovo uškodit znamená ztratit. Jakou dá člověk odměnu za svou duši? Bratří, řekněte mi, co vás podvádí? Za co chcete dát svoji věčnou duši? Co je to za věc? Co vám ďábel nabízí, že jste ochotni odmítnout život?

Pojďme si to poměřit. Podívejme se na to, co vám nabízí ďábel, a co vám na druhé straně nabízí Bůh. Partnerský vztah? Cožpak Bůh není autorem a učinitelem všech vztahů? Není to snad On, kdo ho chce dát ve svůj čas a svým způsobem? Nebo je to nějaké potěšení, které vyměňujete za život? Anebo kaše, jako Ezau? Někdy prodáme tak bláznivě. Tak lacino. Ezau vyměnil svoje právo prvorozenství. Nebylo to jen o tom, že by zdědil trochu větší počet velbloudů. Odmítl místo v rodokmenu Boha. Bůh řekl, že je Bohem koho? Abrahama, Izáka a Jákoba. Bůh byl ochotný nazývat se jménem konkrétního člověka. Nám ale někdy stačí, že je Bohem mého bratra. A takhle někdy žijeme. Žijeme ze svědectví svého bratra. Žijeme ze života svého bratra. Jsem součástí církve bratra duCilla. ☺ Patřím k nim. Ale kdo jsi v duchu ty? Proč jsi vyměnil povolání a vyvolení, které je připravené pro tebe konkrétně, ne pro bratra, který je vedle tebe, za kaši? Za dočasné?

Bratří, nevěřím, že plně rozumíme tomu, co duše je. Víte, z jakého materiálu je duše? Je to velice unikátní materiál. Víte proč? Protože z něj můžete vytvořit Boží povahu. Ukažte mi cokoli jiného, co může plně nést Boží charakter. Země? Hlína? Ne! Jenom duše. Proto ďábel tolik bojuje o duši. Nejen, že duše může nést charakter Boží, ale může také nést charakter ďáblův. To je jediný způsob, jak se Bůh nebo ďábel mohou „rozmnožovat“.

Přirozená touha mít děti do nás byla vložena Bohem. Touha rozmnožit dobré. Touha mít děti je tedy něco, co má Bůh v sobě samém. Ale kam může Bůh jít, aby se rozmnožil? K člověku. Když Bůh potřeboval svého syna, musel nalézt ochotnou duši, která by se Mu poddala. A když se Mu poddala, On tu duši přikryl a syn se mohl narodit. Ježíš Kristus. On byl prvorozený z mnoha synů. Takže Bůh nechce mít jenom jednoho syna. Víme, že Ježíš je velice zvláštní, výjimečný. Byl samým Bohem a my se nikdy nestaneme Ježíšem Kristem. Ale přesto Bůh ještě neskončil s rozmnožováním. Můžete k tomu říct amen?

Bůh hledá materiál, který bude schopen a ochoten zrodit Jeho syna. Tím materiálem není nic jiného než duše člověka. Proto se ďábel tolik snaží, aby oklamal naši duši, aby nebyla schopná přijmout sítě Kristovo. Přesto Bůh neustále pracuje na spasení duše. Aby ji vykoupil. Aby byla slučitelná s Božím semenem. Chápete, jak vzácná duše je? Pokud ztratíte duši, ztratíte potenciál stát se Božím synem. A co hůř, využili jste svůj potenciál k tomu, aby se z vás stal syn ďábla neboli syn zatracení. Duše je v Božích očích velmi vzácná věc. Bůh nebude měnit přespříliš vaše tělo. Je dostatečně dobré. Nebude vás měnit tak, abychom vypadali všichni stejně. Jsme spokojeni s tím, co máme. Ale jde tady o naši duši, protože to jsme skutečně my. A tak Bůh pracuje na spasení duše. Pojd'me se na to podívat.

Židům, 10. kapitola, poslední tři verše. Někdo tady říkal, že už dvacet let kážeme o tom, že Ježíš přichází. Chtěl bych to trošku upravit, protože to není dvacet let, ale dva tisíce let. Z určitého pohledu je to dokonce šest tisíc let. Podívejme se do verše 37: „*Nebo ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, jenž přijíti má, přijde, a nebudeť meškati.*“ Když říkáme: ještě chvíli a ten, který má přijít přijde, tak jsme velice bibličtí. Jediný rozdíl je, že teď jsme o dva tisíce let k Jeho příchodu blíže. Znamení doby ukazuje, že už to bude velice brzy. Čtěme dále, verš 38: „*Spravedlivý pak z víry živ bude. Pakli by se kdo jinam obrátil, nezalibuje sobě duše má v něm.*“ Omlouvám se, ale tohle říká moje Bible. Můžete k tomu říct amen? Bible říká, že „*pakli by se jinam obrátil, nezalibuje sobě duše má v něm*“. Co by to mohlo být – obrátit se jinam? Obrátit se k čemu? K zatracení. Verš 39: „*Ale myť nejsme poběhlci k zahynutí, ale věřící k získání duše.*“ Amen? Existují dva směry. Jeden je kupředu k čemu? Věřící k získání duše, ke spasení duše. Takže jedním směrem jdeme kupředu ke spasení a vykoupení svojí duše. Druhým směrem jdeme zpátky z pozice, ve které jsme už byli. Může se vám stát, že se setkáte s někým, kdo je na stejném místě jako vy. Uctívá Boha, mluví v jazycích a jde kupředu. V podstatě jde ke spasení své duše. Vy můžete v tu samou chvíli dělat stejnou věc, ale ve vašem případě jdete opačným směrem. Jdete zpátky k zatracení. Je to hrůzu nahánějící. Nezáleží na tom, na jaké místo v Bohu dojdete, ale na tom, kterým směrem jdete. Jinými slovy, jdete kupředu, anebo jdete zpět? Viděli jsme spoustu lidí, kteří došli do určitého místa v Bohu, pak se obrátili, učinili několik kroků zpátky a ztratili pozici, kterou pro ně Bůh měl.

Na vašich životech je povolání a vyvolení. Co s tím chcete učinit? Chcete dovést svou duši do plnosti spasení? Nebo ji vyměňujete za něco

nižšího? Bratří, probud'te se. Probud'te se! Co je to za věc, která způsobí, že půjdete zpátky? Co pro vás má takovou hodnotu, že dovolíte, aby vám to odejmulo schopnost zrodit pacholíka? V Židům 6:19 se mluví o kotvě ve svatyni svatých. Už jsme o tom mnohokrát mluvili. Čeho je to kotva? Kotva duše. Naše duše je zakotvena ve svatyni svatých a tímto směrem také naše duše pracuje. Prochází procesem vykoupení a spasení.

O čem tedy duše je? Skládá se z mysli, citů, tužeb a vůle. Dovolte mi, abych k tomu přidal ještě jednu dimenzi. Duše je hlína, která má schopnost zplodit ovoce. Když mluvíme o ovoci Ducha, kde myslíte, že roste? Ve vaší zahradě? „Miláčku, vaším duchovní polévku, mohl bys, prosím tě, doběhnout na zahradu a utrhnout mi nějaké ovoce Ducha?“ Není to přirozená zahrada ani to není naše tělo. Z nikoho tady neroste větev s ovocem. Kde by tedy to ovoce mělo růst? V naší duši. Duše musí zrodit ovoce Ducha tím, že přijme símě. Když přijme símě, co to símě udělá? Vyrostě. Tím, že poroste, bude přinášet nové ovoce. Co ale udělá duši? Pojďme se podívat do Jakuba 1:21. „*Protož odvrhouce všelikou nečistotu, a ohyzdnost zlosti, s tichostí přijímejte vsáté slovo, kteréž může spasiti duše vaše.*“ Vsáté znamená, že padlo do země. Tím, že přijmete slovo s tichostí, jste schopni přinést své duši spasení a zrodit ovoce Ducha. Zrodit obraz Boha. Je jedna dobrá věc, kterou můžete učinit pro svou duši, pro sám střed vašeho bytí a také pro samého Boha. Dovolte slovu, semeni, aby vstoupilo do vaší půdy a odpočinulo v ní.

Co učinila Marie, když k ní přišlo Boží slovo? Řekla: „Nechť se mi stane podle slova tvého.“ (Luk 1:38) Rozumíte tomu principu? Přišlo k ní určité slovo. Marie rozpoznala, že to je Boží slovo. A celé nebe čeká. Čeká na to, co tato duše učiní. Řekne si: No, už brzy budu mít muže. Jsem mladá, myslím na to, jak budu mít děti, pocházím z dobré rodiny. Mám také potenciál ve své kariéře, protože Josef je výborný muž a můžeme pro naše okolí něco znamenat. Mám vzdělání, své plány a sny od doby, co jsem byla malé dítě, a to, co mi chceš učinit, všechno tohle obrátí vzhůru nohama. Mám svůj vlastní život. – Nebylo to tak? Byla jiná? Neměla své sny? Očekávání od života? Neměla dokonce po ruce i Josefa? A přesto učinila rozhodnutí. Neberte to na lehkou váhu. Žila v Izraeli. Přejde domů a řekne: „Miláčku, jsem těhotná, ale nic si z toho nedělej, je to z Boha.“ Pojďme si uvědomit, jakou oběť musela učinit. Nejpravděpodobnější bude, že ji ukamenují. Musela věřit Bohu, že má svůj plán. A tak ta duše říká: „Nechť se mi stane, jak říkáš. Na základě Tvého slova.“ A nebe vykřiklo radostí. Ale Bůh ještě neskončil. Dívá se na vás a má stejnou otázku. Nebe je opět na okamžik úplně potichu. Jak odpovíte vy? Co

řeknete? Necht' se mi stane podle Tvého slova, anebo omlouvám se, ale mám voly. Mám pole, které jsem si právě koupil. Mám ženu. (Luk 14:16-20) Rozumíme, o co jde, když mluvíme o spasení duše? Bůh vás nechce dostat do nebe takové, jací jste, ale chce použít materiál, který je k dispozici, aby se něco zrodilo. Jak na to odpovíte? Bratří, to není otázka jen pro dnešní večer. Tato otázka zní, když sedíme za počítačem nebo u televize. Tuto otázku nám Bůh klade, když si doma povídáme, když sytíme svoje břicha. Tehdy se rozhodujeme, necht' je ze mě Bůh, nebo necht' je ze mě ďábel.

Víte, co žádost činí s duší? Podívejme se do 1. epištoly Petrovy 2:11 a rozumějme, co se zde píše. „*Nejmilejší,...*“ Bratří, chci vám říct nejmilejší. Jste nejmilejší Boží a stejně tak milovaní námi. „...*prosím' vás, abyste jakožto příchozí a pohostinní...*“ Nevím, co si myslíte o tom, jak dlouho tady budete, co můžete získat a čeho chcete dosáhnout. Jednou kdosi položil otázku tajemníkovi zemřelého boháče: „Kolik toho po sobě zanechal?“ Tajemník řekl: „Všechno.“ Je to velmi krátký čas. Jsme tady jenom na návštěvě. Pokud jste schopni mě slyšet, tak vás prosím: „...zdržujte se od tělesných žádostí.“ Proč? Protože „bojují proti duši“. Vyhlásily válku.

Rozumíte, co se děje s vaší duší, když se poddáváte těmto žádostem? Zavřete na chvíli oči a představte si, že vaše duše je země. A najednou vidíte, jak přilétají letadla a házejí bomby. Ničí stromy, které rodí ovoce. Jedou tam tanky. Brázdí vaší duši a střílejí. Kdekoliv je život, tak ho zastřelí. Jestli je ve vás nějaký život, tak ho od vás odejmou. Pokud je ve vás nějaký potenciál, odejmou ho. Pokud je ve vás radost, pokoj, laskavost, schopnost slyšet, schopnost zplodit, pokud existuje nějaká sláva, válka se o to postará. Zničí tu krásnou duši a potenciál zplodit. Můžete k tomu říct amen? Rozumíte tomu, co se děje, když hřešíte? Vidíte, co hřích před obrazovkami působí? Byl bych rád, až budete pokoušeni, obzvláště těmito věcmi, abyste viděli ta letadla. Chci, abyste viděli tanky. Chci, abyste viděli vojáky, kteří pochodují do vaší duše s jediným záměrem: Zničit a okrást vás o všechnen život, který ve vás je. Probud'te se, bratří. Je tu válka. Jedná se o vaší duši. Bojujeme o ni. Můžete umět odříkat všechny správné věci, můžete znát Bibli od začátku do konce, ale pokud nedovolíte, aby se stala změna ve vašich životech, tak jste minuli záměr, se kterým to vše bylo dáno.

Rádi mluvíme v jazycích. Je to však konečný cíl? Myslíte si, že v nebi budeme mluvit v jazycích? V 1. Korintským ve 13. kapitole se říká, že všechno ustane. Co proroctví? Také ustane. Kázání? Skončí.

Překládání? Skončí. Všechny tyto věci skončí. Co tedy zůstane? Láska. Proměněná duše. Duše, která je schopná zplodit samého Krista. Bože, modlím se, abychom porozuměli, o co tu jde. Abychom porozuměli, jakou zkázu činíme vlastním duším.

Pojďme se podívat do Židům 12:14-15. „*Pokoje následujte se všemi a svatosti,...*“ Proč? „...*bez níž žádný neužrjí Pána.*“ Někteří z vás se mnou máte zkušenost, že jste přišli v duchu vzpoury anebo jste přišli v duchu věcí, které nejsou spravedlivé a čisté. Řekli jste mi, jak vidíte Pána. Řekl jsem: „Se vší úctou, biblicky, ani nevěřím tomu, že jsi schopen Pána vidět.“ Není to pravda? Nejsou podstatné úžasné nápady a „poznání“, pokud na vás není vidět svatost. Bible říká, že nemůžete Pána ani vidět. Verš 15: „*Prohlédajíc k tomu bedlivě, aby někdo neodpadl od milosti Boží, a aby nějaký kořen hořkosti nepodrostl a neučinil překážky,*“ nebo vás netrápil, „*skrze nějž by poskvrnění byli mnozí.*“ Kde myslíte, že roste kořen hořkosti? V duši. Nejen, že duše má potenciál zrodit strom, který přinese ovoce Ducha, ale má potenciál a schopnost nechat vzrůst kořenu hořkosti. Znáte tu hořkost, že? Já chudák. Nikdo mě neposlouchá. Bůh na mě zapomněl. Bratří mi nerozumí. Manžel mi nerozumí. Manželka mi nerozumí. Moji bratři mi nerozumí, starší mi nerozumí, starají se o všechny ostatní, jenom ne o mě. Hořkost. A jak zavíráte dveře, vypínáte světlo a sdílíte se se svou hořkostí, tak z ní vyroste první odnož. Pak svou hořkost povzbudíte, soucítíte s ní a ujistíte se, že ji nepřivedete na světlo, protože víte, že kořenu hořkosti se dost dobře na světle nedaří. Kdybyste ho totiž přinesli na světlo a odhalili ho, může dokonce umřít. Když vidíte, jak vám pěkně roste, a chcete si ten kořen hořkosti zachovat, tak nedovolte, aby na něj přišlo jakékoliv světlo. Nedovolte světlu, aby potrestalo hřích. Ale pokud se ho chcete zbavit, přineste ho na světlo. Amen?

Znáte ovoce Ducha, že ano? Víte, jaké je ovoce kořenu hořkosti? Bude vás trápit. Přinese vám problémy a trápení. Ano, bratří. Pokud dovolujete růst kořenu hořkosti, bude trápit vaši duši. Už ne pokoj a radost jakožto ovoce Ducha, ale trápení. To vám dá další důvod, abyste obviňovali ostatní. Hořkost vám totiž napovídá, že vaše trápení je problém druhých lidí. Trápení je jedna věc. Ale také to má potenciál podrůst k ostatním. „*Skrze nějž by poskvrnění byli mnozí.*“ Amen? Takže hořkost vypůsobí trápení vám, ale má potenciál poskvřnit i ostatní.

Lidé přicházejí a říkají: „Jen tak mimochodem, slyšel jsi tu poslední hroznou věc, co starší udělali? Pak ti o tom řeknu. Znam všechny ty příběhy. Nedávno se mi rozsvítilo, víš? Teď už tomu konečně rozumím.“

Nevidíme to? Nedokážeme si to uvědomit? Nevidíme tu hořkost? Dám vám klíč. Pokud vidíte problém, přineste ho na světlo, jak je to psané v Písmu. Přineste to na světlo, vezmeme si verše a podíváme se na to společně. Pokud je to problém, chvála Pánu, protože můžeme činit pokání. Pokud to není skutečná věc, tak to můžeme odmítnout. Můžeme se toho zbavit. Pokud něco vidíte nebo slyšíte a není ochota přinést to na světlo, tak víte, co to je. Je to kořen hořkosti, který poskvřňuje mnohé.

Zuří válka o vaši duši. Čemu svoji duši poddáte? Poddáte ji, jak říká Jakub 1:21, slovu, které má moc vaši duši spasit? Anebo ji poddáte hořkosti, která může vaši duši zničit? Chtěl bych nám dát příležitost činit pokání. Činit pokání. Změnit přemýšlení. Co učiníte se svou duší? Co učiníte se svými myšlenkami? Co učiníte se svými emocemi? Co učiníte se svojí vůlí a touhami? Poddáte je světlu slova? Přinesete je před starší, před církev a řeknete: „Potřebuji, aby moje duše byla proměněná. Bože, poddávám Ti svoje touhy. Vysvobod' mě. Vysvobod' moji duši, Bože. Vysvobod' moji duši z kořene hořkosti. Vysvobod' moji duši z žádosti, která bojuje proti mé duši. Ochraň moji duši od nepřátel. Je to vzácný materiál a chci, aby zrodil to, co zrodit má.“

Přečtěte si 4. kapitolu Zjevení. Můžete tam vidět proměněnou duši. Moře ze skla, podobné křišťálu. Duše je křišťálově čistá, jasná, průzračná. Není tam žádný stín. Je plně transparentní. Jeden sedí na trůnu. Od trůnu vychází moc a energie. Není to ten úžasný, slavný obrázek vaší duše? Duše, která má schopnost kopírovat Božího Syna a znovu se rozmnožovat? Jak si myslíte, že se zrodí pacholík? Narodí se nám dítě, které bude pacholík? Zrodí se z naší duše. Bratří, žádám vás. Jsme tady hosté a příchozí. Pojd'me ochránit své duše. Poddejme své duše slovu. Vykořeňme každý kořen hořkosti. Dovolme Bohu, aby pracoval v naší hlíně.

Co myslíte, že je tou tvrdostí? Hřích. Je to hřích, který vás podvádí. V Židům 3:13 je velice známý verš: „*Ale napomínejte se vespolek po všechny dny, dokavadž se dnes jmenuje, aby někdo nebyl zatvrzen oklamáním hřícha.*“ Zatvrzen. Co myslíte, že zatvrdne? Vaše kůže? Vaše ledviny? Co zatvrdne? Země, půda v duši. Bratře Burt, jsi expertem ve farmaření. Co je problémem půdy, která je tvrdá? Proč nemůže nic zrodit?

Br. Burt: „Nedovolí semeni zakořenit, kořeny se nerozvětví. Nepřichází tam plně voda, kořeny nedostanou dostatek živin, aby rostlina mohla růst.“

A co uděláš s půdou, která je tvrdá?

Br. Burt: „Říkáme tomu orání, hluboká orba. Hodně do hloubky.“

To znamená, že půda se roztrhne, někdy úplně vybuchne. Jinak totiž není schopná přijmout símě. Všechna vzácná semena, která byste tam zasadili, by zemřela. Nic by nevyprodukovala. A tak podvod hříchu – víte, co je podvod? Oklamání? To znamená, že vám řeknu něco, co není pravda. Dám vám něco, co není skutečnou věcí. A tak hřích přichází a říká: „Mám pro tebe potěšení. Mám pro tebe pěkný život. Budeš z toho mít radost, bude tě to těšit. Je to v podstatě dobré.“ Někdy říká: „Jsem tvůj Bůh. Říkám ti, že je to dobré.“ To je oklamání hříchu. Co udělá oklamání hříchu? Zatvrdí vaše srdce, půdu vaší duše. Potom slyšíte tohle slovo znovu, a slovo přichází a přichází. Ale s vámi to nic neudělá. Nepřináší to žádnou změnu. Nepřináší to žádné ovoce, protože jste se provinili proti své duši.

Rozumíte principu, jak bychom měli pracovat se svojí duší? Odstupte si od své duše a starejte se o ni tak, jak byste se o ni starat měli. Syťte ji. Syťte ji správně. Ochraňte ji od každého hříchu a žádosti. Víte, že můžete svoji duši obejmout? Kdo objal svoji duši? David. Co řekl? „Pojď, má duše, pojďme chválit Hospodina.“⁴ To řekl David své duši. A tak když jste pokoušeni, obejměte svoji duši a řekněte: „Pojď, moje duše, odvrát se, pojďme chválit Hospodina.“ Bůh zaslubuje spasení vašich duší. Bůh vám požehnej.

⁴ Žalm 103:1-2 – „Davidův. Dobrořeč duše má Hospodinu, a všechny vnitřnosti mé jménu svatému jeho. Dobrořeč duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní jeho.“